

## HOMILIE 17<sup>E</sup> ZONDAG DOOR HET JAAR B ZA 28 / ZO 29 JULI 2012

Het wordt wel eens de grootste picknick aller tijden genoemd. Een ongekend grote menigte is Jezus achterna gekomen. Jezus was geroerd bij het zien van dat grote aantal mensen, maar het was niet het aantal dat hem raakte, maar vooral schoot zijn hart vol, want deze mensen waren als schapen zonder herder.

Jezus ziet de menigte. Gewone mensen van zijn tijd met hun alledaagse zorgen en met hun menselijke onvolmaaktheden. Het zijn de mensen die zich als schapen zonder herder voelen. Jezus ziet deze mensen en hij ziet hun levensverhaal, weerspiegeld in hun blikken. Hij ziet de vragen op hun gezichten, waarop zij een antwoord verwachten maar dat hun niet gegeven wordt. Of het is een antwoord zonder begrip voor hun situatie. Deze wanhoop vaak raakt Jezus, en ofschoon hijzelf en zijn leerlingen een ogenblik rust hadden voorzien om bij te praten van alle indrukken van hun tocht door vele dorpen en steden, laat Jezus zijn hart spreken. We zien hoe bij Jezus zijn herderlijke liefde voor deze mensen de overhand krijgt boven zijn verlangen naar rust, want Jezus wil hun herder zijn. En Hij begint hen uitvoerig te onderrichten. Als een herder wijst Jezus de weg door het leven zoals een herder zijn schapen leidt naar grazige weiden. Daarom biedt Jezus bescherming. Hij houdt de gemeenschap bijeen en Hij leert hen wat waar is en wat leugen is, wat goed is en wat kwaad. Hij houdt hen het gebod van de naastenliefde voor. Hij roept op tot verzoening en voorkomt dat er iemand wordt buitengesloten. Omgekeerd ontdekt de grote menigte, hoe hier geen broodprofeet voor hen staat, die op eigen winst en voordeel uit is, maar iemand, wiens hart van liefde voor hen overloopt. Zij voelen, hoe Jezus een diepere honger in hen stilt, want de mens leeft niet van brood alleen. Zij voelen, hoe Jezus hun bestaan ter sprake brengt en hoe de snaren van het eigen menselijke hart beginnen te trillen en niet onberoerd blijven door het woord en de persoon van Jezus.

Maar ziet Jezus dan niet dat deze mensen gewoon honger hebben? Vragen u en ik ons af. Als de maag knort, hebben we niet zo'n behoefte aan vrome woorden. Honger was bovendien een maatschappelijk verschijnsel. Sociale zekerheid was er niet. Maar ook deze zorg houdt Jezus bezig, want opeens is er de vraag aan de verbaasde Philippus: "Hoe moeten wij brood kopen om deze mensen te eten te geven?" Het is eigenlijk een onmogelijke vraag. Een vraag, waarop geen redelijk antwoord te geven is. Want geld is er in elk geval te weinig. Het antwoord van Andreas getuigt al evenmin van werkelijkheidszin: "Er is hier wel een jongen met vijf gerstebroden en twee vissen." Waarschijnlijk had deze jongen zijn eigen dagrantsoen bij zich. Net genoeg voor één persoon om verzadigd te worden. Het was dus niet zinvol om over die vijf pannenkoekjes te spreken, ware het niet, dat Jezus iets anders ermee wil duidelijk maken. Heel eenvoudig vertelt het evangelie ons: Jezus nam de broden en na een dankgebed te hebben uitgesproken liet Hij ze uitdelen en allen aten, totdat zij verzadigd waren.

Wat Jezus hier in werkelijkheid doet is, dat Hij als de goede herder de menigte te eten geeft. Hij zegent de broden en de vissen om ze teken te laten zijn van zijn liefde. Dan laat hij ze uitdelen en het brood raakt niet op en de vis raakt niet op.

Natuurlijk is het gebeuren uit dit evangelie uniek en eenmalig. Maar toch ook uit eigen ervaring weten wij, dat ook eenvoudige dingen teken van liefde kunnen zijn en dan plotseling kostbaar worden. Een glimlach, een schouderklop kan je doen opveren en doorzettingsvermogen geven. Als iemand van zijn schamel bezit weet te delen, dan wordt dat waardevol. De kleine jongen bood de Heer zijn dagrantsoen. Slechts vijf broden en twee vissen. Niet bezorgd om zichzelf stond

hij het af. In de handen van Jezus was het voldoende voor een grote menigte. Wat hebben wij de Heer te bieden? Het mag eenvoudig zijn. Als het voortkomt uit een goed hart kan het van grote betekenis worden voor veel mensen.

Maar helaas zijn er ook de profiteurs, want Jezus begreep dat zij zich van Hem meester wilden maken om Hem mee te voeren en tot koning uit te roepen. Ze willen enkel een broodtovenaar. In zijn boodschap hebben ze minder interesse.

Jezus nam het brood en brak het. Aan het einde van zijn leven nam Hij nogmaals brood om het aan ons te geven als teken van zijn leven. Telkens als wij eucharistie vieren herhalen wij het liefdesgebaar van de Heer. De Heer geeft zijn overvloedige liefde, opdat ook onze eenvoud teken van overvloedige liefde kan worden. Amen.

### homilie zeventiende zondag B

Jezus hield van mensen. Jezus zag de menigte mensen. Zij waren hem gevolgd, geboeid door zijn persoon. Jezus kreeg medelijden met hen en Hij begon hen te onderrichten. Hij sprak tot hen een woord van liefde en troost, van steun en bemoediging. Hij sprak een woord, dat hen deed kiezen voor het goede en hen deed afzien van het kwaad. Zo geboeid zijn de mensen, dat zij uur en tijd vergeten. Jezus heeft hen zoveel te zeggen. De grote menigte ontdekt, hoe hier geen broodprofeet voor hen staat, maar iemand, wiens hart van liefde voor hen overloopt. Zij voelen, hoe Jezus een diepere honger in hen stilt, want de mens leeft niet van brood alleen. Zij voelen, hoe Jezus hun bestaan ter sprake brengt en hoe de snaren van het eigen menselijke hart beginnen mee te trillen, niet onberoerd blijven door het woord en de persoon van Jezus.

Maar de zorg van Jezus voor deze mensen gaat verder. Jezus ziet de hele mens. Vandaar opeens de vraag van Jezus aan Philippus: "Hoe moeten wij brood kopen om deze mensen te eten te geven?" Het is eigenlijk een onmogelijke vraag. Een vraag, waarop geen redelijk antwoord te geven is. Want geld is er in elk geval te weinig. Het antwoord van Andreas getuigt al evenmin van werkelijkheidszin: "Er is hier wel een jongen met vijf gerstebroden en twee vissen." Nu zijn de palestijnse broden te vergelijken met onze pannekoekjes. Waarschijnlijk had deze jongen zijn eigen dagrantsoen bij zich. Net genoeg voor één persoon om verzadigd te worden. Het was dus niet zinvol om over die vijf pannekoekjes te spreken, ware het niet, dat Jezus iets anders ermee wil duidelijk maken. Heel eenvoudig vertelt het evangelie ons: Jezus nam de broden en na een dankgebed te hebben uitgesproken liet Hij ze uitdelen en allen aten, totdat zij verzadigd waren.

Dit gebeuren wordt ons meestal verhaald als het wonder van de wonderbare broodvermenigvuldiging. Toch is dat niet de juiste benaming voor dit teken. Deze benaming van het wonder zou ons een beeld van Jezus kunnen geven als een soort broodtovenaar. Jezus zou vandaag een voorstelling geven. Wat Jezus hier in werkelijkheid doet is: de menigte te eten geven. Zijn herderlijke zorg blijft niet bij woorden alleen. Hij ziet ook de hongerige gezichten. Hij zegent de broden en de vissen om ze teken te laten zijn van zijn liefde. Dan laat hij ze uitdelen en het brood raakt niet op. De mensen kunnen eten, totdat zij verzadigd zijn. Jezus toont ons vandaag in dit teken, dat zijn liefde voor de mensen overvloedig is, niet mondjesmaat. Allen aten totdat zij verzadigd waren en er bleef nog heel veel over. En verder toont Hij, hoe deze liefde de eenvoudige gestalte kan hebben van vijf broden en twee vissen.

Natuurlijk is het gebeuren uit dit evangelie uniek en eenmalig. Maar toch ook uit eigen ervaring weten wij, dat eenvoudige dingen teken van liefde kunnen zijn en dan plotseling kostbaar worden. Een glimlach, een schouderklop kan je doen opveren en doorzettingsvermogen geven. Als iemand van zijn schamel bezit weet te delen, dan wordt dat waardevol. De kleine jongen bood de Heer zijn dagrantsoen. Slechts vijf broden en twee vissen. Niet bezorgd om zichzelf stond hij het af. In de handen van Jezus was het voldoende voor een grote menigte. Wat hebben wij de Heer te bieden? Het mag eenvoudig zijn. Als het voortkomt uit een goed hart kan het van grote betekenis worden voor veel mensen.

Jezus nam het brood en brak het. Aan het einde van zijn leven nam Hij nogmaals brood om het aan ons te geven als teken van zijn leven. Telkens als wij eucharistie vieren herhalen wij het liefdesgebaar van de Heer. De Heer geet zijn overvloedige liefde, opdat ook onze eenvoud teken van overvloedige liefde kan worden.

Amen.